

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențiali”.

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

Piersicul

Când eram mic, prin multitudinea de rude (la țară toți sunt rude cu toți), aveam și eu un unchi, nea Gligore, așa se spunea atunci. Era altfel decât ceilalți!... Bărbații, până și femeile, înjurau, el nu, toți beau, el nu, toți aveau cai, el avea un măgar, toți aveau pruni și zarzări pentru făcut țuică, el avea un piersic.

Acel piersic, unicat pe acea vale, făcea niște piersici cum nu mai văzusem până atunci. Nu erau deosebit de mari, dar aveau sămburele și partea din jurul acestuia de o culoare roșie intensă și se despicau foarte ușor. Copiii care păzeau vitele prin preajmă mâncau liberi acele fructe, fără să le pese că cineva i-ar acuza că le fură.

Am suferit foarte mult când, într-un an ploios, o alunecare de teren a dus la vale tot locul lui nea Gligore, cu piersic cu tot. Mintea noastră de copii nu ne ducea la pericolul care ar fi putut să fie pentru noi dacă ne-am fi nimerit pe acolo când nu trebuia, ci doar la părerea de rău după minunatele roade ale acelui pom.

De atunci, de câte ori vedeam tarabe cu fructe, de atâtea ori gândul îmi zbura la piersicul copilăriei mele, niciodată negăsind piersici atât de bune.

După zeci de ani, când grădinăritul a început să fie pentru mine nu atât o sursă de alimente, cât o metodă de a-mi umple timpul și a goni plictiseala, am decis să fac ordine în curtea socrilor, prea bătrâni pentru a se mai ocupa de ea. A trebuit să negociez cu șerpii, ciorile, coțofenele, șobolanii și alte vietăți fiecare metru pătrat și să defrișez bălăriile care aproape înlemniseră, ca niște mici păduri. La un moment dat, am găsit în această junglă autoimprovizată un firicel de plantă care mi s-a părut, după frunze, a fi un piersic. Am curățit ierburile și ciulinii din jurul lui, l-am tuns un pic pentru a-i orienta creșterea, l-am udat mereu, iar el a crescut într-un an cât alții-n șapte, nu la figurat, ci la propriu.

Anul următor era mai mare decât toți pomii altoiți, cumpărați de la pepiniere pretențioase, plantați cu 5-6 ani în urmă, și a făcut primele piersici, exact ca ale lui nea Gligore!...

Nu este prima dată când trăiesc cu impresia că Dumnezeu îmi răspunde!...

George CORBU

DEPLINA AFIRMARE A UNUI POET:

Eduard Dorin ENE

Pusă sub scutul unei propoziții filozofice devenită axiomă, materia poetică din recentul volum de versuri al lui Eduard Dorin ENE, diversificată și structurată tematic prin comparație cu cea din primul său volum solicită într-un grad mai mare reflexivitatea poetului, care desfășoară un evantai de gânduri, sentimente, reflecții și atitudini pro și contra în raport cu ceea ce îl înconjoară. O autobiografie deopotrivă lirică și spirituală se degajă din versurile repartizate în cele șase secțiuni ale cărții, în care asocierile insolite, pe alocuri, imposibile chiar, își reclamă acuratețea, făcând să se nască poezia.

Un stil direct, narând cu o precizie ce merge până la detalii, despicând, cum se spune, firul în patru, dă glas unor convingeri ce se regăsesc în fabulele și pamfletele presărate în unele dintre secțiuni. Fantezia poetului nu se poate desprinde cu totul de realitate, timpul și timpurile, cum este intitulată una dintre secțiuni, neîngăduind acest lucru.

Concepția profesată despre viață este cuprinsă în definiții ce trădează pe gânditorul-poet: „Viața-i un poem” (Independent); „Viața-i o cupolă pentru circul călător/ Pusă în arenă de-un mare actor” (Viața); „Siaj de parfum efemer este viața” (Pământul gol) și, în sfârșit, „Viața n-are giratoriu” (Sens unic).

Ecologismul și patriotismul sunt idei-forță cărora autorul le dă expresie, călăuzit de un spirit civic reconfortant. Finalul poemului Bahlui este trist, semnificând un atentat asupra naturii: „Bahluiul-și plânge, azi, amarul/ Că-i sufocat ca și o budă”. Precumpănitor este sentimentul de celebrare a naturii, nu o dată exprimat în formule memorabile.

Iată, mai întâi, finalul poemului Mirajul Crăciunului:

Mirajul, la noi, e natura întreagă
Sunt munții semeți cu cetini de brad,
E capra ce sprintenă sare-n zănoagă
Și zimbrul ce paște nomad.

Comuniunea dintre natură și români este conținută în versuri de mare frumusețe ce evocă „firele de iarbă românești” (Doina lui Ion), ajungându-se la generalizări precum „Frunza cântă din ram la români” (Tăcerea vorbei).

Dar dragostea de țară capătă accente dintre cele mai profunde, răscritoare în poeme în care poetul ne-o dezvăluie în acorduri ample:

Sunt fiul hrănit din tava cu jar
Apa cea sfântă e din izvor
Crescut la umbra unui stejar
Caut trecutul de care mi-e dor.
Ca mamă am limba cea dulce
Iar tată mi-e piscul semeț
Credința-mi se află în cruce
Sunt neam sedentar nu simplu drumeț.
Câmpia e sora mea bună
Cu lanuri mănoase în pârg
Nu pusta sau stepa cu dună
Bătută călare în ceas de amurg.

(Fiu de dac)

Ce poate fi mai înălțător pentru un suflet decât îndemnul încrustat în poema Acasă:
Ascultă cum iarba pe pajiște crește
Cum frunzele-n ram se mlădie-n vânt
Și miera din codru cântul doinește
Doar pentru tine pe-un sân de pământ.

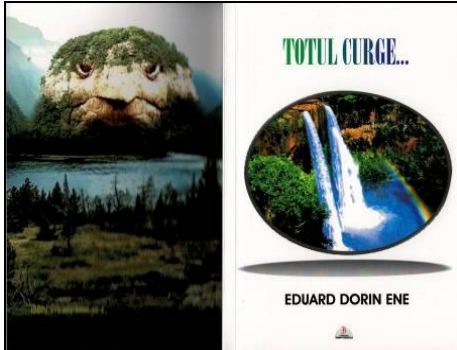
Să salutăm, reverențios, metafora aceasta!

Este pământul dorinței și rod de iubiri
Același pe care strămoșii mai mor
Și ne îndeamnă cu gând de măriri
Să îl păstrăm drept scut pentru dor.

Te cheamă dorința de bine în țară
O vorbă de duh devenită destin
Noi fi-vom acasă, diseară
Cu masa întinsă pentru festin.

(continuare în numărul următor)

Apariții recente ale membrilor cercului:

Eduard Dorin ENE

TOTUL CURGE...

Editura INSPIRESCU

Viorel MARTIN

Frate de departe

Mai știi ceva de țara ta?

De munții tăi, ceva mai știi?

Atunci când ploile de vară

Cresc macii roșii pe câmpii?

Părinții tăi trăiesc și-acuma?

Te mai așteaptă când și când?

Și poate mai trăiește muma,

Târziu, pe-o margine de gând.

Mai știi când înfloresc salcâmi?

Mai știi când te scaldai la râu?

Mai știi cum zumzăiau albine

Pe lângă florile din grâu?

Cum ai plecat prin lumea largă,

La toți de tine ne e dor

Și toți parcă te văd aievea

De sărbători la masa lor.

Mai știi biserica bătrână,

Mai știi și crucile uitate?

Mai știi strămoșii ce veghează

Pe lângă margini de cetate?

Te-mbrățișez în rugăciune,

Te-aștept și iar te-aș întreba:

Mai știi ceva de satul tău?

Mai știi ceva de țara ta?

Ioan

GANEA-CHRISTU

ÎMPODOBEȘTE, MAMĂ, BRADUL...

Prima mea năzdrăvănie, neroistă, s-a consumat pe la 5 ani.

Era ajunul Crăciunului. Seara. Mama plecase, chipurile, să se întâlnească cu Moșu' pentru a prelua cadourile...

Împreună cu sora mea, mai mică cu doi ani, aprindeam nerăbdător lumânările din bradul așezat strategic, pe un dulap înalt. Scăunel peste scăunel, chibrituri după chibrituri și ...s-a făcut lumină. Dar, o lumină prea puternică deoarece, fie artificiile, fie lumânările, au aprins ornamentele din hârtie și bucățile de vată așezate din belșug și cu migală, conform obiceiurilor vremii. Focul s-a extins și sub piciorul bradului. S-au aprins, atunci, și ochii mei când, mi-a sclipit, de frică, ideea pomieristică: i-am ordonat surorii să-mi aducă de la bucătărie vase cu apă pe care am proiectat-o cu dibăcie, câteva minute bune, până am rezolvat problema...

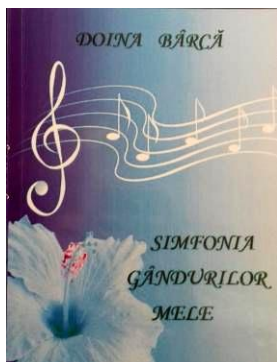
Acum trebuia strânsă apa și pusă altă vată. Îmi tremurau picioarele, realizând gravitatea faptei... Am deschis ferestrele pentru a mai ieși din fumul cu parfumul de artificii, mandarine pârjolite, turtă dulce topită în cetina mocnită.

Vine mama cu cadourile:

- Dar ce miroase aici?!

Restul e rutină ... și imaginație...

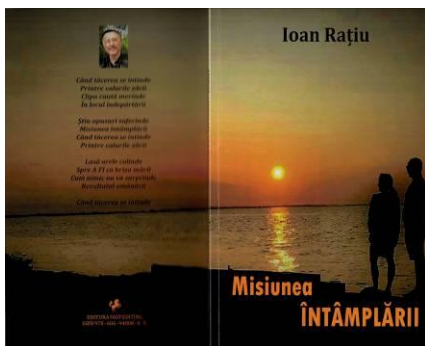
Împodobește, mamă, bradul...

Doina BÂRCĂ

SIMFONIA GÂNDURILOR MELE

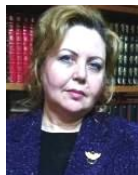
Editura FAST EDITING

Ioan RAȚIU

Misiunea ÎNTÂMPLĂRII

Editura FAST EDITING

Maria

**STURDZA
CLOPOTARU**

NECTARUL FLORII DE AUR

cum nimeni nu mă poate face să gust
din frumusețea propriei mele ființe
am ales contemplarea
tăcerea neclintită a clipei
așa mi-am zărit pe jertfelnic în templu
sămânța divină tănuțită la originea firii
puterea ei mocnea într-o spirală vie de foc
dar a fost destul un impuls conștient de iubire
și misterioasele fire incandescente
s-au reconectat spontan la Oceanul Dintăi
atunci într-o alchimie subtilă
din lăcașul de taină al eternității din mine
floarea de aur
și-a deschis larg petalele sacre
sorbindu-i cu bucurie nectarul
am devenit una cu TAO

Cornelia

**VIOLETA
POPESCU**

Totem

Roșul canadian invadează pădurea

Până când îmbujorează toată zarea.

Risipit pe-a lacurilor lucie undă,

Parcă-n cerul din oglindă se scufundă.

Frunze, lacrimi rubinii se scurg pe pământ,

Ochii triști de inuiți privesc din mormânt,

Sânge indian urcă-n seva de arțar,

Cântec vechi de veghe răsună la hotar.

La sfat în secret se adună strămoșii,

Rugile își prind în totemuri roșii.

Viețile distruse nasc un spirit mare

Care pălpăie-n veci ca o lumânare.

Horia
CRIOS

REQUIEM PENTRU STICLA DE
WHISKY ȘI FURTUNĂ

(fragment)

După ce a terminat de studiat în amănunțime camera, omul a zâmbit acru, întrebând retoric bineînțeles, cotoiul enorm care torcea pe sofa:

- Ai văzut? Pete de igrasie, pânze groase de păianjeni, ferestrele nu se închid... La iarnă o să ne ia Sarsailă! Parcă-i un cavou, nicidecum bibliotecă... Ți-ar plăcea să te las aici singur? Drept răspuns, animalul s-a întins, a căscat și s-a culcat pe spate.

- Capone, vorbesc serios, când ne apucăm de curățenie? Nu putem trăi ca-n cocină!

Lumina strălucitoare a unui fulger spintecă întunericul nopții; aproape imediat s-a întrerupt și curentul. Precis că regele fulgerelor a ieșit să-și mai dezmoștească oasele, comentă sotto voce Cris. Dinspre sofa se auzi un mârâit gros:

- Tu, Cris, faci o tragedie din orice! Fulgerele și trăsnetele nu mai tulbură pe nimeni în prezent.

- Ție-ți convine, vezi bine și pe întuneric, dar eu? Te-ai gândit la mine, felină egoistă?!

- Aprinde o lumânare; ai un generator la subsol... Doar nu vrei să cobor eu în mirosul ăla îngrozitor de șobolani! Poate sunt și fantome acolo; n-am chef să dau ochii cu Dracula. Te-ai prins că această magherniță n-a mai fost deratizată de pe vremea lui Pazvante Chiorul?

Trebuie neapărat să chemi un popă zilele astea, dar nu de-ăla care trage la măsea mai abitir ca tine.

- Da, e bine să aprind o lumânare, tot voiam să mă tratez c-un whisky.

- Fă cum vrei și cum îți dictează conștiința pe care, oricum, nu o ai. Din punctul meu de vedere poți să sugi toată sticla, dar taci dracului din gură; mi-e somn, vreau să dorm.

Cris, cu picioarele pe birou și paharul de whisky în față, se admira în oglinda venețiană prăfuită, bombănind pânzele de păianeni de prin colțuri.

Simțul artistic al scriitorului o luase razna: ce tablou în clarobscur, ia să-mi trag o poză, după aceea voi bea în cinstea scoțienilor; buni băieți și minunată invenție, bravo lor! Sorbi cu nesaț aproape jumătate din „invenția” aurie aflată în pahar și plescăi satisfăcut: merge și fără gheață, bine că am lămâie! Sedus de căldura plăcută a whisky-ului, își lăsase gândurile să colinde în voie. A fost smuls din toropeală de niște bubuituri. La ușa din spate cineva izbea disperat, cu pumnii și picioarele, strigându-l pe nume. Iritat, a pus paharul pe marmura biroului, a scos Luger-ul și, neauzit ca o umbră, s-a îndreptat spre capătul holului, dornic să vadă cine-i dobitocul turbulent, stabilind mental tot felul de legături între un anume organ al său (foarte dezvoltat, între noi fie vorba!) și mai multe organe ale mamei paranoicului care bătea în ușă, mai-mai s-o spargă, urlând:

- Cris, deschide odată, omule, știu că ești acasă!

Recunoscând vocea de neconfundat a colonelului Naser, acționă mecanismul secret de deschidere și prietenul său năvăli în hol, înjurând în românește și în tătărește. Știa! Era mai ud ca un castravete scos din saramură și plin de noroi.

- Infern și damnațiune! Iată-l pe Naser, pedeapsa mea din această lume. Ce revelație...

- Allah Preaputernicul, mormăi tătarul, este grabnic la socoteală, nu-L provoca, altfel o să-ți pară nespus de rău.

Ce mama dracului, ești „alicit”, soileai ori te fericeai singur în baie? De-o juma de oră sun și bat la ușă dar tu, nimic! Nu cumva ești cașuchiu?! Și ce-i cu această beznă? Înaintară de-a lungul holului și Cris a tras un scaun în fața biroului.

- Poftim, fiu al stepelor mongole, odihnește-ți gingașa făptura. Văd că buzunarele-ți sunt cam umflate, nu cumva ai julit încasările din cutia milei de la Catedrală? Dacă te prinde fericitul Teodosie Tomitanul, ai dat de dracu’...

- Ești detestabil, ricană omul pustiurilor asiatice. Noapte, ploaie, lumânare aprinsă... Te-ai apucat de magie neagră?

- Nici nu soileam, nici nu m-am „alicit” încă... și nici nu mă ocup de magie. Datorită condițiilor meteo, s-a întrerupt curentul... Am un generator, însă e defect, minți senin Cris. Ce-i cu tine la ora trei dimineață? Ai căzut din pat, te-ai îndrăgostit de mine ori te dor dinții? Trebuie să îndurăm ceea ce nu putem îndrepta...

- Gata cu prostiile! Afară, lumea parcă a înnebunit... Și câinii, la fel.

- Cam târziu ți-ai dat seama, îl întrerupse maestrul condeiului! Lumea este un loc infectat de durere, populat de o diversitate uluitoare de nemernici. Dar tu? Ai dovezi certe că nu ai luat-o razna sau...

- Înfrățiți în haite, maidanezii atacă orice mezelărie, carmangerie sau măcelărie. Se luptă cu oamenii pentru haleală. Venind încoace am zărit câteva cadavre omenești din care javrele smulgeau bucăți de carne și le înfulecau de zor.

- Te pomenești că ai pofțit și tu. Nici nu știi ce gust divin are-o halcă de vecin! Cu chipul care-i oglindea îngrijorare, și fără a lua în seamă întreruperea, tătarul continuă:

- Ca să pot intra în curte, am golit un încarcător în bestiile cu boturi pline de sânge, care mă urmăreau. Mie de ce nu-mi torni două dește de whisky, zgârciome! Ți-e temă că vei săraci?

.....

Ovidiu ȚUȚUIANU

Podul de la Cernavodă

(în memoria marelui constructor Anghel Saligny)

După ce ne câștigaram
Libertatea de sub turci,
În sfârșit recuperaram
Dobrogea ... cu multe cruci!

Și desigur, ca să lege,
Marea de uscatu-abrupt,
Trebuia, se înțelege,
Drum de fier neîntrerupt.

Dar pe drumul către Mare,
De la București la est,
Era Dunărea ce-apare
Barieră, dar și test!

Cu știință și manieră,
El, Saligny, plânui,
Să obțină-o premieră:
Pod metalic construi.

Cel mai lung din Europa,
La momentul respectiv,
Ce înlătura sincopa
Unui trafic mai activ.

Podul de la Cernavodă
N-a fost cale în zadar
Peste apa incomodă
Și-a durat ...*un centenar!*

LA BICHE

Nicolae VASILE

(lui Nicolae LABIȘ,
la 84 de ani de la naștere)

La biche = căprioară, în limba franceză.
Să fi fost poezia „Moartea căprioarei” o
premoniție?

Iarbă, fructe, flori albastre,
În grădina vieții noastre
dimineți pline de rouă,
datu-ne Dumnezeu nouă.

Nicule, mamă, stai acasă,
ai de toate, nu pleca,
simt o durere sub coastă,
nu în pădure-i viața ta!...

Așa-i mamă, am de toate,
pentru cel ce drept socoate,
simt, însă, cum mă trage ața,
că în pădure-mi este soarta!...

Pădurea nu-i doar un cântec
de păsărele și-un descântec,
pentru cei ca tine, ca un miel,
are și animale cu dinții de oțel.

Și-a plecat al mami, Nicu,
sub semnul unei luni cu ger,
s-a dus în pădurea cu viață
și păsări cu clonțul de fier!

N-a mai dat vreo veste acasă,
n-a mai răspuns în niciun fel,
a dispărut de tot, în voia sortii,
căprioara, din poezie, era... el!

Adrian BOTEZ

CU-MPĂRTĂȘIRE SFÂNTĂ
– PRIN ZĂPADĂ

Cu-mpărtășire sfântă – prin Zăpadă
lăsați în urmă zgurile de pradă:
doar Steaua Betlehemului vă fie
o Dreaptă Călăuză – o Plină Bucurie

Treceți prin Frigul Lumii-Mănăstire
dacă voți – ceva măcar – a știre:
Hristos e Focul Alb al Înghețării
păcatelor din suflete - și Mării...

Lamura Gheții – Punctile de Valuri
care-ți lumineă – ori încotro – tot Maluri!
Zăpada-i Bucurie – Taină Sacră
extaz de presimțire – din Leagăn pân' la Raclă...

...**Zăpezi-Cristal: liturghisire de Hristos:
e de Lumină – în Ființa-ți – orice Os!**

Nicu
DOFTOREANU

TANGOUL CELOR 10 PORUNCI

Motto :

Eu sînt calea, adevărul și viața.
Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine.
Biblia - Ioan 14:6

Ecolul imaginilor,
Uneori oglindite-n penumbra vîrștelor tale,
Are patru colțuri :
TRECUTE ,

PREZENTE,
VIITOARE

Și mai ales... **POSIBILE!**

Căutând în colțul cel mai prăfuit

Am descoperit cum,

ghemuit spre marginea dorințelor,

Mirosul amintirilor flutură-n spațiu

Dând luminii forma infinitului.

Despăturind-o-n umbra regretelor,

Zdrențuite încercări de viață,

Am simțit însă bruma depărtărilor

Împrăștiindu-i petalele și ofilindu-i aroma.

STAI! Am strigat despiciind tihna uitării,

STAI! Am rugat invocând cu gestul

amenințărilor eterne,

STAI! Dar parfumurile, propuse clipelor, ...trecusel!

Și-atunci am auzit **GLASUL:**

- **EU** sunt gândul gândurilor tale ce te-a scos

din calea îndoielilor

- **EU** sunt imposibilul care te-a ridicat la

înălțimea posibilului,

- **EU** sunt **SPERANȚA**, împlinirea ne-mplinirii

riscată-n viitor!

- Și **TU** ...mă poți ajuta?!

- Te-ajut, dar:

1. Să nu ai alt sfătuitoar în afară de mine..

Căci **EU**, și numai **EU**,

Pot fi necontenit în toate cele trei dimensiuni

ale tale, ...aparținând alteia!

2. Să nu-ți faci chip cioplit din realitate,

Fiindcă ea și numai ea, nu mă poate cuprinde.

3. Să nu-ți încredințezi dorința decât mie,

Deoarece **prin mine**,

Și **numai prin mine**, poți albi spuma viselor

presărate-n tine .

4. Să nu te-ncovoi degustând din zbuciumul

timpului dat ție,

Căci **în tine și numai în tine**,

Își găsește reazem izvorul incertitudinii...

Și...nu voi lăsa nepedepsit pe cel risipit

în fața-ndoielii!

5. Să nu încerci să furi din fărâmele de soartă

Mai mult decât lasă să se întrevadă fluturarea

vieții-n vis,

Căci, zvăcnind din adâncuri, cu cât te vei ridica mai sus

...cu atât vei simți mai tare gustul zădărniceii.

6. Să nu-ncerci a aduna din neliniști presimțiri,

riscând numele meu în deșert,

Căci **VEI PIERDE!!**

Și-atunci:

7. Să nu arunci cuvinte,

8. Să nu ucizi c-o vorbă,

9. Să nu strivești cu ochii!

Încearcă mai-nainte, de-a te-mbrăca în robă,

10. Să-ți cântărești sentința,

Stopând graba-n dorință,

Pulverizată-n tine

Cu-nțelepciunea vechii zicători:

TOT RĂUL E SPRE BINE!

Și atunci,...adeseori,

În ciuda riscului, uneori,

Voi putea să te-ajut

Să salvezi aroma celor mai

adevărate interpretări

Brumate-n interiorul **AMINTIRILOR,**

mirosind a frumos, **VISELE.**

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Corector: Cornelia Violeta POPESCU
Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

*Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în
Suplimentul literar revine autorilor acestora.*

*Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: **www.agir.ro***

Corneliu
CRISTESCU

AM ÎNCEPUT SĂ SCAD
DIN VIAȚĂ

Am început să scad din viață,
Am început să mă gândesc
Dacă mai prind o dimineată,
Dacă și cât o să trăiesc.

Bărbații cei din stirpea mea,
Cam șapte-ș-șapte, șapte-ș-opt
De ani, în viață, le-a fost dat să stea,
Și-acum, mă-ntreb: *eu o să pot?*

Chiar fratele meu cel mai mare,
El s-a oprit la șaptezeci și opt,
La fel, bunicul dinspre mama, pare,
El s-a oprit zicând: *eu nu mai pot!*

Doar tatăl meu a depășit optzeci,
Cu mai puțin de-un an, îmi pare,
Spera să treacă chiar de nouăzeci,
Dar, l-a lovit o boală dintre cele rare!

În tinerețe, mă rugam la Dumnezeu
S-ajung să prind o pensie, măcar,
S-ajung la șaptezeci de ani și eu;
Și-l mulțumesc acum pentru-acest dar!

Dar, chiar când șaptezeci s-au potrivit,
O cumpănă de viață s-a ivit,
În casa sufletului-am fost lovit,
Înima mea având de suferit.

Dar, orice-ar fi și cât va fi să fie,
De-acum, lui Dumnezeu îi mulțumesc,
Eu, ultimul deceniu, în bucurie,
Alături de ai mei, vreau să-l trăiesc!

Constantin-
Nicolae
GAVRILESCU

AȘA SUNT EU

Nu-mi plac femeile care-s frivole
ce sănii-și dezgolesc de sub etole
și fără jenă îți trimit ochiade,
ca mai apoi să cadă-ncet pe spate.

Nu-mi plac femeile care înșeală,
și se-afișează-ostentativ din fală
că sunt frumoase și că sunt dorite,
și asta... pentru că-s băiet cuminte.

Îmi plac femeile care-s sfioase,
acestea întotdeauna-s mai frumoase,
și au un șarm care te cucerește
de-n vene sângele îți clocotește.

Și-mi plac femeile cu ochi albaștri,
frumoși ca marea, luminoși ca aștri,
miraj ce fascinează și te cheamă,
veșnic să le iubești, fără de teamă.

Florin GRIGORIU

FILE DE ISTORIE LITERARĂ
ÎNTR-UN VERS:

Cornel BALABAN:
Poet multivalent, măreț intru sonete

Emil BRÂNZEI:
Povești cu uriași am scris în gând prin temniți.

Radu CĂRNECI:
Eu pădurar am fost prin codrii de poeme.

Ana-Maria GOILAV:
Printre opreliști clare, trăi armeanca versul.

George PEAGU:
În hora de luceferi din cer teluric vin.

Cașin POPESCU:
Orice ar spune alții, Ahile-n Letea odihnește.

George ZARAFU:
Eu editor am fost, dar hâtru-n epigramă.

Un gând pios

Ana -Maria GOILAV - armeancă româncă,
profesoară, împătimită cititoare și dăruită cu
talent scriitoricesc, ascultătoare răbdătoare ale
celor născocite de alți colegi – fie lucrări
literare, fie tehnico-științifice,- participantă și la
ședințele Cercului Literar Ing de la AGIR,
plecată la Ceruri acum un an. Ne gândim cu
blândețe la ea și-i dorim viață veșnică!

Florin GRIGORIU

